

*На цьому етапі архітектурного проектування відбувається пошук комплексного рішення та побудова ідеальної системи архітектурного проекту: ідея – концепція – проект.*

**С. Головецька**

*Науковий керівник – к.ф.н., доц. О. І. Ремешило-Рибчинська*

## **АЛГОРИТМ ІМПРОВІЗАЦІЇ МАЛИХ АРХІТЕКТУРНИХ ФОРМ ДЛЯ ВІДПОЧИНКУ СТУДЕНТА**

Серед студентів завжди залишається актуальною проблема знаходження комфортного простору для відновлення фізичних і ментальних сил після важкого навчального дня та влаштування культурного дозвілля. Насамперед, практично вигідною є організація таких зон відпочинку неподалік від вищих навчальних закладів.

**Мета.** Розробити алгоритм імпровізації малих архітектурних форм для зони відпочинку в процесі їх проектування. Враховуючи світовий досвід, систематизувати зібрані аналоги та виокремити найбільш вдалі об'єкти для подальшої реалізації.

Оскільки ресурси нашої планети вичерпні, доцільним під час проектування малих архітектурних форм для відпочинку студента є застосування засад еко-архітектури, використання елементів біоніки, а також врахування аспектів національної ідентичності, що дає змогу синтезувати функціональні, естетичні та економічні завдання проекту. Взаємодія архітектурної форми та навколишнього середовища полягає у таких складових: конструктивно-тектонічна, кліматична, естетична.

У процесі аналізу концепції майбутніх малих архітектурних форм та пошуку їх аналогів використовують методи імпровізації.

Впродовж дослідження було зібрано та проаналізовано близько 100 аналогів малих архітектурних форм з різних куточків світу та систематизовано в такій класифікації:

1. За функціональною складовою: лежачки; лавки; комбіновані об'єкти.

2. За матеріалами: дерево; ґрунт; повсть; металоконструкції; пластмаса; бетон; комбіновані.

3. За конструктивною (тектонічною) складовою: збірні; монолітні .

Отже, алгоритм імпровізації полягає у процесі творення, що відбувається під час самого виконання після попередньої підготовки найбільш економічно, естетично та функціонально вигідних малих архітектурних форм для відпочинку студента. Суть полягає в

доцільності вибору збірних, мінімалістичних елементів, виготовлених із несинтетичних матеріалів. Вони можуть бути як правильних, так і криволінійних форм, що гармонійно поєднуються з історичними фасадами корпусів університету та природнім середовищем. Такі об'єкти спроектовані на основі принципів екоархітектури, біоніки та з врахуванням національних особливостей місцевості і можуть бути перекомпонованими в залежності від різних пір року.

**Д. Городняк**

*Науковий керівник – асист. С. І. Коник*

### **УРБАНІСТИЧНИЙ АСПЕКТ ФЕНОМЕНУ СКОРОЧЕННЯ МІСТА (НА ПРИКЛАДІ М. ЛЬВІВ)**

Скорочення міста, або ж міська депопуляція (англ. *shrinking city*) – це процес перманентного відтоку з міст значної кількості населення. К. Гросман охарактеризував процес міської депопуляції як «результат специфічної взаємодії макропроцесів із локальними структурами». Така дефініція даного процесу акцентує увагу саме на метаморфозах міської тканини, внаслідок впливу на неї глобальних процесів, що спричиняють відтік населення. Зважаючи на достатню кількість фахових досліджень із соціологічних, політичних, економічних та ін. площин даної проблеми та дефіцит наукових робіт щодо її урбаністичного виміру, надактуальним є саме вивчення процесів міської депопуляції в масштабах міської тканини.

Феномен скорочення міста є поширеною темою для урбаністичних досліджень в Європі та США. Серед важливих західних дослідників даної проблематики слід виокремити американця Джастіна Б. Голландера, німецького дослідника Вольфганга Кіля, чеха Петра Румпеля та ін.

Попри значну теоретичну вагомість наукових робіт вищеперлічених дослідників, їхня актуальність в практичному вимірі припадала на 1990-ті та 2000-ні роки, коли найшвидші показники скорочення міст припадали на окремі регіони країн Північної Америки та Європи та були спричинені переважно процесами деіндустріалізації та субурбанізації. Проте станом на сьогодні, чотири українських міста (Дніпро, Запоріжжя, Донецьк, Харків) входять в першу десятку міст, міська депопуляція в яких відбувається найстрімкіше. Зважаючи також на факт, що переважна більшість міст у даному списку – колишні індустріальні міста сучасної України та Росії, можна зробити висновок, що саме країни, в яких процеси деіндустріалізації відбулися пізніше ніж в сучасних постіндустріальних країнах є основним